

ВЕСЕЛКА

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

THE RAINBOW

A CHILDREN'S MAGAZINE

ШКІЛЬНА РАДА УККА, ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНСЬКИХ ПЕДАГОГІВ КАНАДИ Й ШКІЛЬНА
РАДА АВСТРАЛІ ПОРУЧАЮТЬ „ВЕСЕЛКУ” ШКОЛАМ УКРАЇНОЗНАВСТВА

Колишній наш читач Ераст Снилк з Сан Фернандо, Каліфорнія, пише: Дорога „Веселко”! Я закінчив шістнадцятий рік життя і передаю Тебе своїй сестричці Моні, яка має вісім років. Вона ходить до третьої класу і добре володіє українською мовою. Вміє читати й писати.

„Веселка” була для мене приємною лектурою. Особливо подобалися мені геройські пригоди Богдана, Козака-Характерника.

Посилаю чек на річну передплату „Веселки” для якоїсь української дитини. Дальші числа „Веселки” прошу слати вже на адресу моєї сестрички Моні. Широ здоровлю!

Відповідь Редакції: Дорогий Ерасте! Приємно нам отримати листа від колишнього нашого читача з признанням і подякою за ті гарні й корисні хвилини, які він пережив, читавши „Веселку”. Сподіваємося, що й надалі читатимеш українські журнали для юнацтва — „Юнак” або „Крилаті”.

Твій добрий громадський вчинок — висилку передплати за „Веселку” для якоїсь української дитини, яка сама не може передплатити журналу, ставимо за приклад іншим Твоїм ровесникам. Бажаємо Тобі успіхів у Твоєму юнацькому житті!

Марія Ільчишин з Рочестеру пише: Дорога „Веселко”! Я і моя сестра Леся цього року під час вакацій таборували у „Холодному Ярі”. Там ми вчилися ігор, пісень та вишивання. Кожного дня купалися в річці Трубайло, а одного дня цілим табором їздили на озеро.

Тепер я ходжу вже другий рік до середньої школи, мій брат Василь вчиться другий рік в університеті, а сестричка Леся ходить до шостої класу початкової школи.

Наш Осередок СУМ „Полтава” святкував наприкінці серпня десятилітній ювілей свого існування. Я також брала участь у програмі. Наш хор „Гомін” і танкова група виступали на святі.

Відповідь Редакції: Дорога Маріє! Дякуємо Тобі за цікаві вістки про життя й діяльність Осередку СУМ „Полтава”, до якого Ти й Твоя сестричка Леся належите. Вітай!

Марко й Оксана Винницькі та Дмитро й Мишка Антоновичі пишуть: Дорога „Веселко”! Бже третє літо провели ми в лісовій школі в Батурині коло Монреалю. В лісовій школі ми читасмо „Веселку”. Вчить нас мама Мака й Оксани. На оселі Батурин є багато звірятко. Тут живуть „дикообрази” й „шарамбурки” так, як у „Чап Чалапі”, і підгризають нашу хатку. Тут живуть також бурундуки, яких ми годуюмо горішками, а сойки відбирають у них ці горішки. Па, „Веселко”!

Відповідь Редакції. Дорогі діти! Пильнуйте свої хатки, щоб „дикообрази” Вам її не підгризли, а то не матимете де провести вакацій на другий рік!

ВІЯСНЕННЯ

Від п-ні Наталі Геркен-Русової з Лейк Супіріор у Канаді отримали ми такого листа:

До Редакції „Веселки”. Прошу помістити у Вашому журналі таке: В числі „Веселки” за серпень-вересень ц. р. видрукувано два оповідання „Леви й левзянта” та „Князь і в'язні”, при чому моє ім'я стоїть там, як ім'я автора цих оповідань. Спростовую, що авторкою цих оповідань я не є, їх не писала і ані нікому не передавала. Дитячою літературою я ніколи не займалася і для дітей ніколи не писала.

Від Редакції: Згадані оповідання редакція отримала 4-го жовтня 1960 р. На рукописі було зазначено: „Подала Н. Геркен-Русова”. Перепрошуємо п-ні Н. Геркен-Русову за неточність і вміщення її прізвища під оповіданнями, авторкою яких вона не є. На жаль, не можемо ствердити, хто автор цих оповідань.

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у Видавництві „Свобода” заходами Українського Народного Союзу. Редагує Колегія з членів Об'єднання Працівників Дитячої Літератури. Річна передплата становить у ЗДА — 4.00 дол., у інших країнах — рівновартість цієї суми. Ціна окремого числа — 40 центів. Ціна подвійного числа — 60 центів.

Обкладинка роботи І. Бриковича
“THE RAINBOW” — “VESELKA”

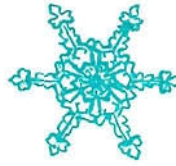
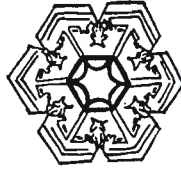
Published monthly, except June to September Bi-monthly
at Jersey City, New Jersey.

81-83 Grand Street — Jersey City, N.J., 07303

Subscription \$4.00 per year.

Entered as Second Class Matter at Jersey City, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Ю. Козак — Небесний Гість

КУТОК ЮНИХ АВТОРІВ

ЛИСТИ ДО ДІТЕЙ

(Ілюстрації Ю. Козака)

До чемненьких діточок
Пише Миколай листок:

„Сяду я у саночки,
Повезу даруночки:
Для Олесі лялечку,
Для Настусі баєчку,
Для Марусі казочку,
Для Петрусика літак,
Щоб гудів він собі так.
Так кінчу я той листок,
Бо вже більше не знаю
Чемних діточок.”

Пише й чортик свій листок
До нечемних діточок:
„Маю гарний патичок,
Щоб бив Лідочку шокрок,
Для Меласі — гнучкий прут,
Щоб гнав її в кут,
І для неука Грицька
Маю доброго бучка.
Чом він в українську
Школу не ходив,
А лише по вулиці
Пустощі робив?
Тож запам'ятай собі:
Роги виростуть тобі!”

*Ляриса Мартинюк, 10 років
Пассейк, Нью Джерзі*

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ У ДІТЕЙ СВІТЛИЧКИ УКРАЇНСЬКОГО ЗОЛОТОГО ХРЕСТА У ФІЛЯДЕЛЬФІЇ

Від дітей Світлички Українського Золотого Хреста у Філядельфії отримали ми такого листа: Дорога „Веселко"! Ми, діти Світлички УЗХ у Філядельфії, пильно ходимо до нашого садочка, дружно бавимося й добре говоримо по-українськи. До нас завітав Небесний Гість св. о. Миколай та поруч інших дарунків кожному з нас приніс і „Веселку". Ми попросили своїх матусь, щоб вислали для нас десять передплат і щоб листоноша приносив нам журнал до хати кожного місяця. Вітаємо Тебе, „Веселко", приходи до нас і принось нам багато радості! Посилаємо Тобі також дві світлини з гостини св. Миколая і передплату. Леся Ганас, Ярославчик Булик, Ярчик Дикий, Даньо Захарчук, Ромця Касян, Марта Качай, Олег Масюк, Ліда Періг, Маруся Райтарівська, Софійка Шука.

Відповідь Редакції: Дорогі діти! Тишать нас, що Ви так пильно відвідуєте свій садочок, разом бавитеся й розмовляєте поміж собою по-українськи. Певно тому св. Миколай не забув про Вас, відвідав і обдарував Вас гарними дарунками, в тому числі й „Веселкою". Дякуємо за світлини та передплату. Моліть Бога за здоров'я Ваших добрих Матусь, що передплатили Вам „Веселку". Вітайте!

А тут Леся Ганас отримує дарунок від св. Миколая під час його гостини у світличці УЧХ у Філядельфії.

Л. ГАЙДАЙ

ДОРОГИЙ ГІСТЬ

Вигляда Наталочка гостя дорогого,
вже вона ізмалечку знає про Святого.

Може цього року їй буде гарна ляля?
Лялі кароокої діждеться Наталя!

Різочки — ніякої, бо Святий Микола
дуже чемних діточок не ляка ніколи.

Він несе даруночки на веселе свято:
хай всі діти слухають і матусі, й тата!

Св. Миколай роздає примірники „Веселки" дітям Світлички УЧХ у Філядельфії. Поруч Небесного Гостя п-ні Наталка Лукіянович, вихователька садочка.

Пояснення: Слова „вигляда", „ляка" — це скорочення від „виглядає", „лякає", подібно як замість „читати" часом говорять „читать". Скорочених форм уживають здебільша поети у віршах.

АСТРОНАВТИ

Це насправді, це не гра!
В нас у парку є гора:
височезної, крутої
ви не бачили такої!

Із гори не з'їдеш автом,
треба бути астронавтом
і про космос треба знати,
і скафандра треба мати,
щоб з гори тієї мчати.

Вже ракети — не санчата
мають хлопці та дівчата
і спускаються з гори
задля вправ, не задля гри.

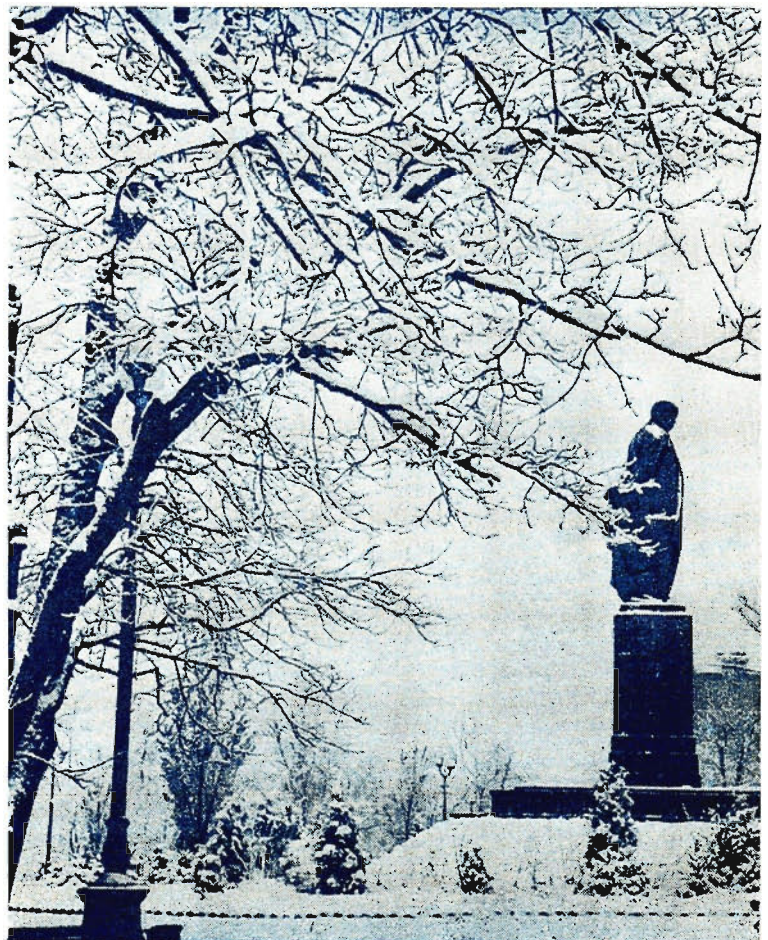
Л. ГАЙДАЙ

ЗИМОЮ

Минайте нас, метелиці
і бурі голосисті,
хай сніг тихенько стелиться
по вулицях у місті.

На площі й між будинками,
і по садках лягає,
пушинками-іскринками
нам очі звеселяє.

По сніговому килиму
ми пройдемо за браму,
сфільмуєм в парку білому
казкову панораму.

Пам'ятник Т. Шевченкові в київському парку
зимою ➡➡➡

ІСТОРІЯ ВИШИВАНОЇ СОРОЧКИ

До мами Юрка Зеленого прийшла з України пачка. У ній були два мішечки: один з горіхами, а другий з сушеними грибами. Була там також нова вишивана сорочка для Юрка. Оглянувши сорочку, мама поцілувала її і пригорнула до грудей. Юрко дивився й дивувався.

— Ця сорочка має свою історію, — сказала мама по хвилині. Хоч Юрко був цікавий дізнатися, що це за історія, зворушена мама не хотіла нічого більше говорити. Йому було дивно, як сорочка може мати свою історію. У школі учні вивчали історію Америки, історію України, але що це таке історія сорочки? Такого ще не бувало...

На другий день Юрко попросив маму, щоб така розказала йому цю дивну історію його нової сорочки, якої ще ніхто не носив.

— Мої батьки жили в селі Іванківцях, в Україні, — почала мама. — Мали сільське господарство, город, поле і садок. Сіяли жито, пшеницю, садили картоплю, вирощували всяку городовину та садовину. Раді були, що живуть, як і їхні предки, між своїми людьми і на рідній землі, хоч на ній господарювали тоді поляки. Деколи ходили на цвинтар і молилися на могилах своїх дідів та батьків. Кожної неділі та свята в церкві дякували Господеві за його добро.

Одної весни сказав мій тато: „З того пастівника, що за городом, нема великої користі. Я зорю його та й посію льон. Як виросте, зробимо полотно — може придасться нашій Марійці, їй уже на сімнадцятий іде.” Це говорив він про мене.

Як тато задумав, так і зробив. Льон удався дуже гарний. Ми його зібрали, висушили, обмолотили, опісля помочили, щоб волокно відстало, а коли висох, потерли й почесали. Прядиво було довге, м'яке й тоненьке, як шовк. Настала зима, і мама почала прясти. З-під її пальців виходили напрочуд тонкі та міцні нитки. Потім занесла їх до ткача, і він виткав полотно. Полотно було майже таке ж гарне й тонке, як куплене у крамниці.

Прийшла весна 1939 року. Мати вибілила полотно на сонці й поклала у скриню. „Це для моєї доні на нове господарство”, — сказала. Та не так склалось... Почалася друга світова війна, настали важкі часи. Нашу землю зайняли московські більшовики. Вони заганяли людей до колгоспів, накладали великі податки, а багатьох замикали в тюрмах або вивозили на Сибір. Треба було грошей, а їх нізвідки взяти. Мати пригадала собі, що має у скрині полотно. Відрізала шматок на пам'ятку, а решту продала.

По двох роках настала зміна. Україну зайняли німці, прогнавши на деякий час москалів. Німці теж не були ліпші, забирали все, що могли, а потім почали вивозити молодь на роботи до Німеччини.

— Чи вони не мали своїх людей? — запитав Юрко.

— У час миру мають їх досить, але тоді всі молоді німці були у війську, а в фабриках та на ріллі не було кому працювати. Тому почали забирати силоміць людей з різних країв. Прийшов час, коли я також мусіла їхати... Важко, боляче було прощатися з батьками, рідною хатою, де так щасливо проходила моя молодість, залишати рідний край і рідних людей. Не знала я, яка доля стріне мене. Поїхала до Німеччини, як багато інших наших дівчат і хлопців. Мусіла важко працювати для чужих. Нас зневажали, нами погорджували, та Господь дзволів перебути лихо.

Настав 1945 рік. Одного ранку ми почули здалека гук гармат, він усе наближався, і за кілька тижнів прийшло американське військо. Неволя скінчилася, до роботи нас уже не гнали, але почалася ще важча журба: що робити далі? Деякі мої подруги збиралися вертатися додому, але я знала, що там уже знов більшовики господарюють по-своєму. Я пішла до табору скитальців, де було багато наших людей — тих, що їх німці вивезли з України насильно, і тих, що самі втекли від більшовиків, рятуючи своє життя.

У таборі я одружилася з твоїм, Юрку, батьком. Думали, удвох буде легше боротися з труднощами. По кількох літах перебування в таборах люди почали роз'їздитись по широкому світу: одні до Канади, другі до Австралії, інші до Америки. Прийшла черга і на нас, ми виїхали до Америки. Тут почали працювати, і так поволі влаштувалися.

Мої тато й мама нічого про це не знали. Коли я була в Німеччині, написала до них два чи три листи, але відповіді не дістала. Я не знала, чи живуть вони там, де жили, а вони не знали, де я і що зі мною сталося. Нарешті я дізналась від знайомих, що мого тата більшовики вивезли на Сибір, бо він палко любив рідний нарід і ненавидів ворогів. Там він і помер, як герой. Мати залишилась сама-одна. Поле забрали від неї до колгоспу, і вона живе у великому недостатку. Я не могла довше мовчати. Знову написала листа до неї й вислала кілька пачок з харчами, одежею та товаром на взуття.

Мій лист приніс мамі велику радість. Вона довідалася, що я вже маю сина, який ходить до української школи, любить далекий Рідний Край і виступає на українських дитячих концертах. Це додало їй сили, вона наче ожила. Пригадала собі, що ще має врізок полотна, що його пряла для мене. добула його із скрині та й вишила сорочку для тебе, свого любого внука. Назбирала трохи грибів та горіхів і прислала разом з сорочкою. Ось таку історію має ця сорочка.

(Закінчення на стор. 7-ій внизу)

МОЯ КИЦЯ

Моя киця — американка, але її прапрадідусь і прапрабабуня приїхали сюди мабуть здалека, з Азії. Хто побачить її великі сині очі, мордочку кольору найтемнішої кави, такі ж самі лапки і хвостик, сірі, ніби закіпчені, боки та хребет, той називає її „сіямкою”. У нас вона має українське ім'я Мурка і розуміє по-українському.

Скажу Мурці „ходи сюди” або „на їсти” або „не можна” — все розуміє, хоч не ходить до суботньої школи. А коли запитаю її, чи хоче мишки, то навіть м'якне на знак, що дуже хоче.

Ця „мишка” не справжня. Справжню мишку бачила Мурка тільки в телевізорі. Наша „мишка” — то шнурочок, прив'язаний до прутика. Водиш прутиком сюди й туди, шнурочок повзе по килимі, а за ним біжить Мурка і ловить його.

Коли Мурка нудиться, вона сідає біля дверей комірки з одежею і м'являє. Часом підійде до мене, м'явкне, погляне в очі і знов іде до дверей. Вона кличе. Вона знає, що там „мишка”. Коли я відчиняю двері і добуваю з кутка прутика, Мурка йде сама поперед мене до вітальні і сідає на килимі. Тут відбуваються „лови”. Мишка часом стрибає вгору, а Мурка за нею — високо, високо, з такими стрибками не було б соромно піти й на олімпіяду.

Часом Мурці стає дуже весело, і вона хоче „подуріти”. З грізним муркотом вона біжить з вітальні через кухню до спальні, потім назад, потім знову сюди й туди. З усієї сили, мов кінь на перегонах. Буває, що Мурка підводиться на задні ноги і біжить дибки кілька кроків, мов мавпочка. Часом хвіст у неї чудово напушується, а хре-

бет згинається дугою — тоді Мурка виглядає так грізно, аж хочеться сміятись. У той час вона лягає дряпати кігтями килим під собою або лягає на підлогу і запускає кігті чотирьох лапок у софу чи м'який фотель. Дряпає і дивиться на мене, мов питає очима, що я казатиму, бо вона знає, що дряпати меблів не можна. Такий веселий настрій закінчується „лапанкою” довкруги софи.

Інша розвага у Мурки — полювання на горобців. Сидить вона собі на вікні та й дивиться, як за шибкою горобці перелітають з дерева на дерево, з гілки на гілку. Буває, горобець підлетить до вікна так близьенько, що мало не доторкнеться крильцями до шибки. Мурка схоплюється, скаче і... вдаряє головою об шибку. Часом вона так хвилюється на цих ловах, що з горла добуваються в неї смішні короткі звуки, щось наче „а-а-а”, а кінець хвостика мотається сюди й туди. Врешті вона відвертає голову, ніби каже „ні, не можу дивитись!” і з сумним „м'я-м'я” зістрибує з вікна на підлогу.

Раз, коли я, скінчивши писати на машинці, на хвилину відійшов, Мурка сіла за машинкою, мов би й собі хотіла навчитися писати. Я приніс фотоапарат і зробив знімок. Ось подивіться!

Мурка їсть здебільша м'ясну кашку з куплених у крамниці бляшанок, на яких є напис: „Котик у чобітках”. З домашніх харчів любить печінку, худу варену курятину або індичину. На товсте й не подивиться! Але найбільші її ласощі — зелена трава. Улітку, вертаючись з міста, мушу в городці вирвати кілька соковитих травинок, бо Мурка вже чує мої кроки на сходах, стоїть коло дверей і голосним криком домагається „салатки”. Так, так, мудра киця знає, що вітаміни дуже потрібні для здоров'я, тож щодня давай їй свіжої салатки! А коли виводжу її в садок на прохід, вона сама пасеться в ньому, мов коровка.

Походивши по садку, Мурка вертається додому. Тепер пора помитись і подрімати.

(Пояснення на стор. 14-ій внизу)

ІСТОРІЯ ВИШИВАНОЇ СОРОЧКИ

(Закінчення із 6-ої сторінки)

— Я ніколи не подумав би, — сказав Юрко, — що сорочка може мати таку дивну історію. Але тут не одна історія, а дві: одна — історія сорочки, а друга — історія нашої родини. Не знаю навіть, котра важливіша...

Пояснення-словничок: пастівник — місце, заросле травою, де пасеться худоба, пасовисько (pasture); льон (flax) — рослина, з її волокон (fibre, filament) роблять полотно. Льон мочать або росять (water-retted or dew-retted flax), тнуть, тіпають і чешуть (scutted and hackled flax); колись пряди (to spin) і ткали (to weave) ручно, а тепер роблять це у фабриках-ткальнях (weaving-mills). Хто хоче докладніше знати про те, як селяни в Україні вирощували льон і виробляли з нього полотно, хай прочитає оповідання Б. Даниловича „Як Мартусина сорочка виросла на полі” („Веселка” 1962, ч. 10); колгосп — советське колективне господарство (collective farm); силоміць, насильно — примусово (by force, forcibly); зневажати — принижувати, ображати (to despise, to scorn); скитальці — утікачі, переміщені особи (refugees, displaced persons); палко — гаряче, з усього серця (fervently, passionately).

КОТИК М'ЯВ

Котик М'яв чогось не спав,
Рано вранці з ліжка встав,
Чисто лапками помився,
Молока усмак напився,
Потім вийшов на поріг,
А надворі — холод, сніг.

На порозі котик став
І сказав журливо: „М'яв!
Без чобіт не вийду з хати —
Буду кашляти і чхати,
Вже на лови не піду —
От, попався у біду!”

Галя каже: „Не журись,
В хату, М'явчику, вернись!
Я зроблю з ганчірки мишку,
Покладу її на ліжку,
Будуть лови хоч куди —
А на холод не іди!”

Пояснення-словничок: Чхати —
пчихати (to sneeze); ганчірка — шматина
(rag); хоч куди — дуже гарно (-ий), не
абиякий.

НАША КИЦЯ ЧІЧКА

Одного дня тато приніс нам кицю. Вона була біла з бронзовими латочками на хребті. Коли ми поїхали на вакації до св. Агати, то взяли кицю з собою. Наша вакаційна хатка побудована в ліску, серед високих гір, укритих лісами.

Однієї ночі якийсь звір ухотив Чічку. Може це був ракун, може куниця. Чічка розпучливо м'явчала всякими голосами, як той півник, що його в казці викрала від котика лисичка. Коли вранці бабця відчинила двері, то побачила жмутки кициної шерsti на подвір'ї. Ми дуже сумували за Чічкою.

Яка ж велика була наша радість, коли увечері Чічка вернулася! Я була перша, що її по-

бачила. З того часу Чічка спала вночі в хаті. На другий день Чічка спіймала повха. Хоч ми його хотіли відібрати від киці, вона його не випустила й задушила.

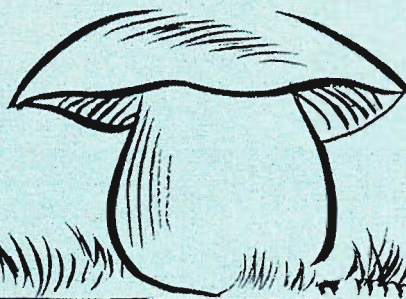
Одного разу ми пішли на прохід, і Чічка побігла за нами. Ми її відганяли, але вона не хотіла вернутися. Тоді бабця вдарили її прутиком. Чічка образилася й побігла в ліс. Аж під вечір ми її відшукали. Така то наша киця Чічка!

Маргуся Левицька

Монтреаль, Канада.

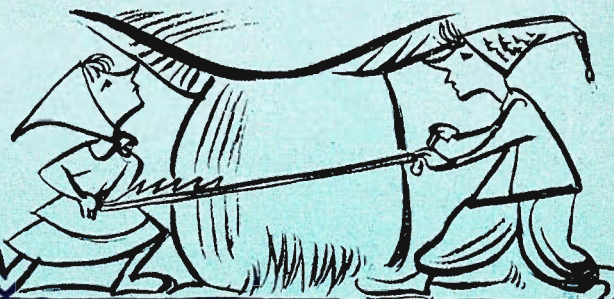
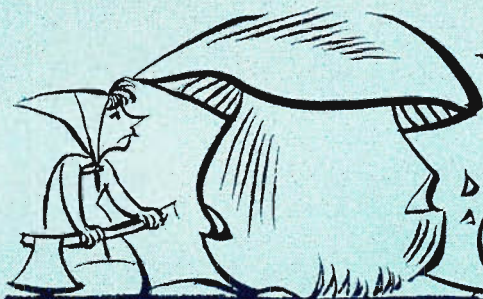
ГОЦА ДРАЛА

Під ліском до поля ближче
Виріс грубий гриб-грибище.

Виріс гриб, як капелюх —
Хто побачить, крикне: „Ух!”

Гоца каже: — „Гноме-брате,
Треба нам гриба зрубати!”

А у гнома серце щире —
Деся позичив дві сокири.

Гупу-цупу-цюк щосили,
Аж сокири загупили...

Потім пилку десь дістали,
Смик-різь-різь і — поламали...

Каже гномик: „Шкода труду!
Їсти юшки я не буду!..”

Але Гоца каже: „Ні!
Ми спечем гриба в огні.

Побіжи туди, в долину,
В пастушків дістань жарину.

Гном не гаявсь — і за мить
Під грибом вогонь горить.

Посолили до смаку
Знизу, збоку й на верхку.

Як спекли, гостей гостили,
Їли, їли й ще лишили.

Родина Петруся й родина Гнатка жили в найближчому сусідстві. Їхні дома притикали один до одного, а подвір'ячко й садок із квітами були розмежовані низеньким плотиком і фірткою. Батьки обох хлопчиків часто відвідували один одного.

Хлопчики були однолітками. Їх записали до тої самої школи. Здавалося, що вони вдома будуть разом учитись і гратись. Та, на жаль, не завжди так бувало...

Петрусь, ніжний, вдумливий хлопчик, аж ніяк не міг погодитись із своїм сусідом Гнатком, який у грі то командує, мов який отаман, то кричить без причини, то Петруся, начебто жартуючи, штовхне так сильно, що той падає на землю; іншим разом потягне Петруся за чупринку або ногу підставить.

Уранці, коли хлопці йдуть до школи, Петрусь ступає спокійно хідником і пильно роздивляється на перехрестях вулиць. А Гнатко не мине по дощі ні одної калабані — скаче й бовтається у воді, аж болото прискає на всі боки. На червоне світло іде серединою вулиці і, мов глухий, не слухає пересторог поліциста. Ще й Петруся тягне за собою.

Але й удома, на подвір'ї, годі з Гнатком витримати. Буває, перескочить Гнатко вузьку огорожу, заховається за кущем у Петрусевім садку, а потім вискакує звідти з таким диким вереском, що не лише Петруся, але і його батьків налякає. Іншим разом поспеє замок у фіртці або виломить штахетку.

Петрусів татко виплекав у своїм садку гарну квітку, рожу. Два роки чекав, поки вона зацвіла. А коли, врешті, розвився перший квіт, то заяснів барвою та красою на весь садок. І батьки Петруся і він сам не могли намиливатись, натішитись квітом. Однак, рожка довго не цвіла...

Гнатко, мов вихор, увігнався в садок і миттю зірвав квітку. Якби зірвав з билком, то ще побула б у фляконі з водою, а то вхопив саму квітку, шарп-

нув, і лише купка пелюсток опинилась у його долоні...

— І що ж ти наробив, вітрогоне? — розгнівався Петрусів татко.

— Та я лише так... Хотів понюхати.

А Петрусь нічого не сказав, лише сльози стали на його очах.

Гнаткові батьки купили йому приладдя до хатнього тенісу, що зветься „пінг-понг", і запросили Петруся погратися з їх синком. Незабаром Петрусь з плачем вернувся додому. Гнатко не тільки не дозволив йому хоч раз підбити м'ячика, а ще й ракеткою доти вимахував йому перед носом, поки не вдарив у чоло. Навіть не перепросив...

Усе таки після того щодня приходив і кликав Петруся:

— Ходи зі мною гратись! Чому не йдеш? Ходи, заграємо!

Петрусь уперся: — Ні, ні! Не піду більше, не хочу!

Це розсердило хлопця, бо Петрусь волів помагати таткові в садку стежечки чистити та жовтим пісочком посипати, ніж із Гнатком у той теніс грати.

Тоді Гнатко придумав погане діло. Крадькома заліз до Петрусевої кімнати, коли його не було вдома, поперевертав іграшки та книжки, а Петрусеві малюнки порозкидав по підлозі враз із фарбами, крейдками та олівцями.

Коли Петрусь вернувся додому, він відразу догадався, хто це зробив, і аж заплакав.

Правда, він міг пожалітись Гнатковому батькові, але не пожалівся, бо знав, що Гнатків татко дуже строгий. Коли бувало Гнатко у чомусь провиниться, брав його до своєї кімнати, де на одвірку висить ремінець, і питав:

— Бачиш цей ремінець?

А це звичайно бувало для Гнатка дуже прикро. Тож Петрусева мама закликала до себе Гнатка й наказала:

— Негайно зроби в кімнаті порядок, поганий хлопчиську!

Гнатко засміявся, так, наче то був якийсь жарт.

За кілька днів після того був дуже гарячий, парний день. Коло полудня сонце потемніло, і насунули тяжкі, чорні хмари. Раптом подув сильний вітер і зірвалася страшна шура-буря. Звідкись принесла таку пилюгу, що світу Божого не було видно. Буревій зривав дахи з домів, виривав у парках дерева з корінням, перевертав авта, багато людей покалічив. Блискало й гриміло безупину, і йшов такий зливний дощ, що миттю обернув вулиці у рвучкі потоки.

На щастя, на той час діти були в школі. Там вони були безпечні. Коли буря ущухла, вони вернулися додому. І Гнатко вернувся. Його батьків ще не було вдома, тож сам він відчинив двері й побіг до своєї кімнатки.

За хвилину з плачем, з закривавленими руками прибіг до хати Петруся та й заголосив:

— Ой, про-про-прошу пані! У нас велика біда: повно скла, повно води. Ой, я скалічився! Прошу йти зі мною!

Петрусєва мама спершу обмила й перев'язала йому руки. Потім разом з обома хлопчиками пішла до Гнаткової кімнатки. Тут розкрився перед ними страшний вид. Вікно було зірване з завіс, шибки вибиті, всюди повно скла й води. Крісла і столик лежали на підлозі догори ногами, скрізь валялися мокрі, подерті книжки й зошити. Між ними лежав розбитий каламар, з якого чорнило оббризкало шкільне приладдя і сплямило килим.

Виявилося, що Гнатко, відходячи вранці до школи, не зачинив вікна, як йому наказала мама. Буревій увірвався до кімнати й усе понищив.

Петрусь і його мама намагалися з усіх сил привести кімнату до порядку. А Гнатко лише плакав і жалівся:

— Ой, чому я мами не послухав? Ой, що я наробив! Яка шкода!

Від цих жалощів у хлопця аж голова розболілась. Петрусь і його мама розуміли Гнатків біль та жаль. Петрусєва мама обв'язала Гнаткові голову мокрою хусточкою, поклала його на софку й напоїла гарячим чаєм з цитриною. А Петрусь залишався біля нього, поки Гнаткові батьки не вернулись із праці.

Після тієї пригоди Гнатко присмирнів. З недавнього задаваки став напрочуд чемним, милим хлопчиком. Тепер уже Петрусь радо грає з ним у теніс. Гнатко малює для нього. Він це вмів краще за Петруся. Як недавно вималював качку, то вийшла мов жива. Варто було подивитись. За те Петрусь заграє йому на скрипці гарну пісеньку.

Обидва хлопчики помирились і живуть тепер, мов рідні брати.

А З О Р

Коли Азора привели перший раз до нашого дому, я трохи злякався. Мені було десять років і, ніде правди діти, науку природи я знав так мало, що спочатку не розумів, що це за тварина — тигр чи собака. Я не раз бачив тигра у книжці, тож тепер подумав, що переді мною молоде тигрєня. Тварина мала коротку темнобронзову шерсть, а від хребта з обох боків збігали вниз трохи ясніші ласмуги. Настовбурчені вуха надавали їй і так грізному виглядові ще більшої дикости.

— Це песєня буде від сьогодні наше! — сказав мій старший брат. — Воно називається Азор.

Я не зразу повірив братові на слово. Може він жартує? Але ні, це таки не тигр! Тигр — це рід kota, а я мав перед собою, мабуть, таки собачу породу. Але... „песєня"? „Воно"? Азор був уже тоді великий, мов сільський дорослий пес.

Я став ближче приглядатись до Азора і скоро переконався, що він справді віком ще молодий. Не поводився поважно, як годиться дорослому собаці: скавулів, плакав і був досить неповороткий. Не вмів порадити собі з задніми ногами, що зачіпали по дорозі за крісла, одвірки й інші предмети.

Раз у кухні зачепив за відро, перевернув його, і трохи води розлилося по підлозі. Маринка вдарила його полотняною стиркою і, хоч від стирки йому зовсім не боліло, розплакався. Звичайно, він плакав по-своєму, по-собачому, жалібно гудів і бурчав. З тією скаргою прибіг до мене на подвір'я. Щоб заспокоїти псюку, я пішов з ним до кухні й ніби насварив на Маринку.

— Як ти посміла, Маринко, вдарити пана Азора? — крикнув я удавано піднесеним голосом. — Та ж ти могла його вбити! Гляди ж, не ображай мого найкращого приятеля!

Для більшого враження я погрозив пальцем, а потім погладив Азора по хребті. Моє „песєня" заспокоїлося і скоро простило Маринці всі зневаги. А втім, Азор мав чого образитися. Він походив із старовинної породи „догів". Цих собак у давнину держали в себе предки німців, германи, вживаючи їх під час війни для боротьби з ворогами. Ці пси відзначаються сильною будовою тіла, вони відважні та злючі.

У тій комедії, що її я відіграв перед розумним собакою в кухні, було правдиве те, що я назвав Азора своїм найкращим приятелем. Так воно й було. Нікого не любив Азор так вірно, як мене, і нікому так щиро не служив. До мене приліг усією своєю тваринячою душею, і ми стали нерозлучними друзями. Дійшло до того, що, коли мої домашні шукали мене, то дивилися, де Азор, а коли шукали Азора, то спершу кликали мене, бо завжди ми один від одного були недалеко.

У нашому домі на селі був малий звіринєць: були пси, коти, приручена білка, гава, крук і, певно, ще хтось, але я вже тепер не пам'ятаю.

Подвір'я стеріг Бурко, що мешкав у дерев'яній буді біля комори. У татовій канцелярії на килимку коло печі доживав віку старий пенсіонер, пес Каро. Його заступник, молодий Гепа, що з'єднав собі всі ласки господарів і прислуги, спав у ідальні в фотелі або біля кухні на Маринчиному ліжку. Ще була в нас маленька, мов кіт, сучечка,

БАТЬКИ, ВЧИТЕЛІ, ВИХОВНИКИ! ЧИ ВЖЕ ПЕРЕДПЛАТИЛИ „ВЕСЕЛКУ”? ЯКЩО НІ — ЗРОБІТЬ ЦЕ НЕГАЙНО, ЩОБ З НОВИМ ШКІЛЬНИМ РОКОМ ВАШІ ДІТИ СТАЛИ ЧИТАЧАМИ НАЙКРАЩОГО ДИТЯЧОГО ЖУРНАЛУ У ВІЛЬНОМУ СВІТІ!

Бейбі. Вона спала на маминім ліжку в ногах, тільки чорний блискучий носик було видно з-під ковдри. У возівні коло стайні проживав невеликий пес Вовк. Дуже був чуйний. Хоч спав на саях у теплому рукаві кожуха, чув кожний шелест на подвір'ї і зараз заливався дзвінким дзявкотінням. Це був перший сигнал — решту роботи сповняв уже Бурко з буди, а потім, якщо було потрібно, приєднувався до алярму і наш Азор. Отже, всюди в мене були приятелі, але ні з ким я так не жжився і не здружився, як з Азором.

Спочатку зачинали Азора ночувати в кухні. Але пес не завжди спав спокійно — часом також іншим не давав спати: ішов під двері й домагався щоб його впустили до моєї кімнати. Коли впускали, підходив до мого ліжка, щоб допевнитися, чи я там є. Переконавшись, що все гаразд, вертався до кухні й лягав спокійно на своєму сінничку.

Пізніше мої батьки дозволили Азорові ночувати у мене в кімнаті. Звичайно, ми обидва були з того дуже раді. Першого вечора я поклав килимка в кутку й попросив Азора лягти. Азор послухав мене, але за хвилину вже лежав на твердій дощаній підлозі посеред кімнати. Я пересував його постіль у різні місця, але Азор жадного собі не вполював. Нарешті випадком я вибрав місце під стіною, і Азор на нього радо погодився. З того часу він завжди тут спав. А знаєте, чому це місце йому сподобалося? Звідти було видно моє ліжко і дві дверей. Отже, він таки мною опікувався, охороняв мене від можливої небезпеки. Пізніше я мав багато інших доказів, що він уважав себе за мого сторожа.

Бувало, часом до мене приходив хтось чужий, кого Азор не знав. Тоді вірний пес лягав поміж нами і, здавалося, дрімав. Коли ж мій гість починав неспокійно вертатися, вимахувати руками й голосніше говорити, Азор підіймав обвислі губи і показував кінці білих міцних іклів, а з його горла, мов з далекої громової хмари, добувався глухий звук „гр - р - р”. Йому, мабуть, здавалося, що гість на мене сердиться, отже треба попередити, що так робити не слід, бо може бути погано...

Гордий пес навіть у нашому домі знав різницю між домашніми. Моїх батьків шанував, але, коли за якусь провину на нього сварили, глухо гаркотів і непевно блискав очима. Прислузі й того не дозволяв. Лише мені одному було можна насварити на нього, навіть витріпати долонею по хребті — все приймав без найменшого протесту.

Але наша дружба незабаром натрапила на ве-

лику пробу. За кілька місяців я мав виїхати до школи в місті. Перед вакаціями мене покликано до вступного іспиту. Коли перед ганком з'явилися запряжені коні, Азор перший вискочив на візок і не хотів звідти вступитися — видно, хотів разом зі мною складати іспит... З трудом стягнули Азора з візка і, щоб не біг за возом, на кілька годин замкнули в моїй кімнатці. Під вечір, вертаючись з міста, я застав Азора коло брами. Сидів сумний, мабуть, тужив за мною і чекав на моє повернення.

Цим разом наша розлука не була довга — всього один день, але по вакаціях, коли я поїхав до школи, ми не бачилися аж до Різдва. По моїм від'їзді Азор затужив не на жарті: цілих два тижні сидів коло брами і сумно дивився на вулицю. Увечері, бачачи, що мене нема за столом, ішов до моєї кімнати й заглядав, чи не лежу на ліжку. Тоді виходив на середину подвір'я, підіймав голову й починав тужливо вити. Його жалісний голос розкочувався з могутнього горла на все село і був схожий на алярмову сирену вогневої сторожі. Потім ішов ночувати в мою кімнату. Хоч не мав можливості стерегти мене, то стеріг моїх речей. До ліжка дозволяв наблизитись лише моїм батькам.

Находило Різдво, і я приїхав на свята додому. Коли санки заїхали перед ганок, Азор сидів у кухні. Він не бачив мене, але почув мій голос і своє ім'я, бо про кого ж я міг насамперед спитати, як не про свого дорогого Азорця? Тоді Азор з радістю гавкнув так голосно, що закліпала й мало не згасла нафтова лампа, що висіла під стелею.

У сінях відбулася моя бурхлива зустріч із Азором. З радісним скавулінням звівся Азор на задні ноги і з усієї сили кинувся на мене. Я аж заточився під стігу. Азор використав цю нагоду на те, щоб широким, мов лопата, язиком лизнути мене по лиці. Потім ми схопили один одного в обійми. Мені здавалося, що мене стиснув лапами здоровий ведмідь — так виріс і зміцнів за останні місяці мій „маленький собачка”.

Хлопці з села збиралися „ходити із звіздуо” і мене запросили до участі. Я радо згодився. Проби вертепу відбувалися в нашому домі. Я мав бути „чорним царем”. Азор був постійним глядачем на пробах і завжди спокійно сидів або лежав десь у кутку, часом навіть дрімав.

Одного вечора за дрімкою він не доглянув, що хлопці „на пробу” помазали моє обличчя сажею, щоб побачити, як виглядатиме „чорний

цар", коли підемо з вертепом. Звичайно, я мусів виглядати дуже смішно, так що хлопці, Маринка та ще дехто з домашніх почали голосно сміятися. Галас збудив Азора. Він глянув на мене і спершу остовпів. Потім розсердився, думаючи, що в кімнату зайшла чужа людина — та ще й яка, зовсім чорна! А він чорних людей ніколи не бачив. Азор зчинив такий гармидер, що аж шибки у вікнах задзвеніли. Потім підійшов обережно до мене, обнюхав і пізнав. Але це його не заспокоїло, бо він не розумів, чому я так змінився. Гудів, мов труба, а в його голосі пробивалися навперемінку то гнів, то жаль. Може він думав, що хтось заподіяв мені кривду.

Я швидко скинув чорну шапочку з голови і вмився. Не перестаючи гудіти, Азор приглядався до мене, але було видно, що він повеселішав. У його голосі забриніли звуки радості. Почав підстрибувати і гасати по кімнаті так, що на радіощах перевернув кілька крісел.

Усі дивувалися, як той собака мене любив!

Раз улітку, коли мене не було вдома, Азор пішов на прогулянку й натрапив під лісом на нору хом'яка. Пес мав дуже міцні ноги й пазури, тож почав дряпати й вигортати землю, щоб дістатися до хом'яка. На лихо, натрапив на шматок скла, і гострий уламок застряг йому в носі. Азор прийшов додому на трьох ногах. Було видно, що рана в нього дуже боліла, бо лежав сумний і цілий день нічого не їв.

Домашні хотіли йому допомогти, але пес не дозволяв нікому доторкнутися слухлої лапи, грізно гаркотів, скалив зуби. Тільки мені одному дозволив він виконати „операцію”, коли через день я вернувся додому.

Скло в'їлося глибоко в дебету ногу собаки. Я приніс кліщі й почав ними тягнути уламок із рани. Азор мужньо переніс усі болі, а коли почув, що скла в рані вже нема, то, не зважаючи на біль, станцював навколо мене якийсь танок радості чи подяки, а при цьому гудів утішно, мов ведмідь.

Азор був дуже добрим сторожем. Дивно, як він знав, кого можна пустити до хати, а кого треба затримати коло воріт, щоб на нього спершу подивилися господарі. До нас часто заходили селяни, торгівці худобою, а також усякі подорожні та старці, що просили милостині. Найбільше не терпів Азор різних волоцюг, що снували часом по селах; між ними були іноді навіть злодійчуки. Зате стареньких, слабосилих „дідів”-прошаків, що молилися під дверима, пускав без перешкоди. До кого не мав довір'я, виходив назустріч, вишкірював страшні зуби і так грізно гаркотів, що кожний мусів зупинитися.

Навіть у мешканні пес пильно водив очима за чужими людьми і виявляв невдоволення, коли щось йому було підозріле. Особливо не дозволяв чужим доторкнутися якоїнебудь речі в хаті.

Майже щодня до нас на приходство заходив

сільський дяк. Азор добре знав дяка і не дивувався, коли той знімав ключа від церкви, що висів у канцелярії на стіні. Одного разу тато прислав з церкви дяка по якусь книжку, що лежала в шафці на полиці. У мешканні не було нікого. Мама й діти працювали на квітнику. Азор зустрів дяка прихильно, навіть махнув хвостом, але, на всякий випадок, пішов услід за дяком до канцелярії подивитись, що він там робитиме. Бачачи, що дяк простягає руку до книжки, пес гаркнув і схопив дяка зубами за ногу. Не вкусив, не покалічив, а тільки придержав за ногу. Дяк зняквів і забрав руку назад, а Азор миттю пустив його ногу і дозволив навіть погладити себе по шиї. Алеж дяк мусів принести книжку! Тричі він брав книжку в руки, і тричі Азор халав його за ногу, виразно попереджаючи: не руш!

Припадком надійшов хтось із домашніх. Тоді Азор дозволив дякові забрати книжку, навіть левитився коло нього, ніби перепрошував, ніби хотів сказати: „Не гнівайтесь, пане дяче, я мусів виконати свій обов'язок!”

Коли я був у 7-ій клясі, Азор мав уже чотири роки. Виріс на собаку-велетня, на зріст був, мов добре теля, і вигляд його був страшний. Однак зі мною поводився ніжно й любовно, як найкращий приятель, завжди готовий до послуги чи забави.

Мушу ще розказати, як чудово бавилися ми влітку на соломі під скиртами. Я сідав верхи на Азора, а він, мов коник, ніс мене на хребті до скирт, що стояли за господарськими будинками. Там ми падали на м'яку соломі, і починалася чудова забава — дужання.

Азор кидався на мене і притискав усім своїм важким тілом (а важив він коло 125 фунтів). Треба було не абиякого зусилля, щоб вирватися з-під нього, бо — ніде правди діти — пес був сильніший за мене. Азор перемагав силою, а я — хитроцями. Так ми боролися аж до втоми. Потім наставала перерва: ми лягали на соломі й відпочивали. Азор горнувся до мене й бурмотів задоволено, мов молоде ведмежа. Це він так розмовляв зі мною, може хотів сказати, що любить мене більше, ніж усіх людей на світі.

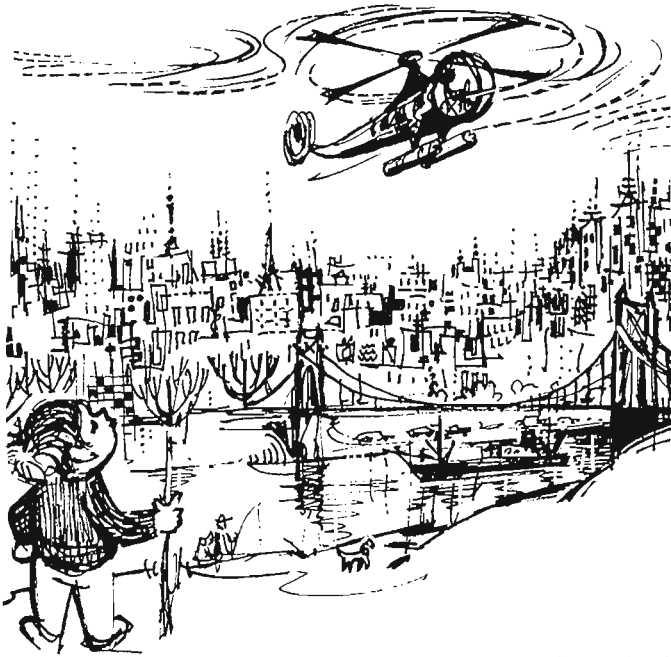
Опісля Азор схоплювався, гасав навколо скирт, чогось шукав, а за хвилину, бувало, приносив у зубах поліно й подавав мені. Я кидав поліно якнайдалі, а Азор гнався за ним, як вітер, і „апортував” мені поліно, весело на мене споглядаючи та запрошуючи хвостом повторити цю гарну забаву ще раз.

Азор прожив у нас кільканадцять років і залишив нас зовсім несподівано. Раз укусила його в ніс гадючка-„поганка”. Я спочатку не знав, що йому сталося, але потім догадався. Завіз його до ветеринарного лікаря, та вже було запізно...

*На основі записок о. Костя ГУЛЯЯ
опрацював Роман ЗАВАДОВИЧ*

ГЕЛІКОПТЕР

Понад вулицю широку, понад нашу білу хату, понад клена, що високо руки-віти розпростер, пролітає щогодини чи то в будень, чи у свято, мов якийсь комар великий, буркотун-гелікоптер.

Він летить із середмістя, де стоїть будинок пошти, на даху, немов лелека, має там своє кубло; звідтіля він без розгону, підійнявшись вгору просто, понад місто небом лине, ставить вітрові чоло.

Я люблю цю дивну птаху, що летить, хоч крил не має, здоровлю гелікоптера помахом руки, без слів.

Пильний він і працюватий, людям щиро помагас і з лєтовища до міста возить пошту з літаків. Він не дбас, не питає, чи жаркі дні, чи холодні, чи на небі чорні хмари, чи імла липка, густа.

Завтра, може післязавтра, а можливо і сьогодні від бабусі з України привезе мені листа.

Роман Завадович

Пояснення-словничок: Клен — рід дерева (maple); буркотун — grumbler; кубло — гніздо (nest); ставити комусь чоло — боротись, змагатися з кимсь; липкий — gluey, sticky.

ХТО ЗАБУВАЄ?

Слів багато знає,

Та про три забуває:

„Дякую”, „прошу”, „вибачайте”.

Хто забув їх? Питайте!

★

ПРИПОВІДКА З ПРИПОВІДКИ

Приповідка каже:

Рука руку мисє.

А я кажу:

Рука руку мисє,

А ти мий це й шию!

Б. Д.

ЗОЛОТІ ЯЙЦЯ

Народня казка

На березі моря жив бідолаха: збирав у піску черепашки, нанизував з них намиста і продавав. Якось продав сім намист, і за ці гроші купив на базарі курку.

Курка — ніби як курка, але так воно не було: щодня несе господареві золоте яєчко. Набрав повний кіш золотих яєць і поніс продавати.

Крамарі насипали йому повний кіш дукатів. За ці гроші бідолаха купив корабель і поплив по морю. А курку тримав при собі. Вона й далі щодня несла по золотому яєчку. Минув місяць, він зібрав усі ці яйця, продав їх і купив другий корабель. Наприкінці року мав уже дванадцять кораблів.

Почав він багатіти. Але чим більше багатів, тим більша охоплювала його ненаситність і жадоба збагачення.

„А чому, — думає він, — не понаскупувати мені всіх кораблів, що по морю плавають? Моя курка щодень несе по золотому яєчку. А що, коли б її зарізати й узяти все золото відразу? Тоді я куплю всі кораблі на світі.

Подумав і зробив. Зарізав курку, випотрошив її і що ж? — знайшов тільки потрухи — шлунок, печінку, серце...

Схопився за голову.

Минув якийсь час. Кораблі його всі потопились і, як жив він на березі моря сіромахою, так і тепер живе там бідуючи.

*З болгарської мови переклала
Галина Лащенко*

Пояснення-словничок: Бідолаха або сіромаха — убога людина (poor wretch); низати намисто — (to thread the necklace); якось — одного разу (once); крамар — купець (tradesman, shopkeeper); дукат — червінець, стародавня золота монета; жадоба збагачення — covetousness; ненаситність — insatiability; понаскупувати — накупити багато; потрошити — випустити потрухи-нутроці (intestines), потрошити птаха — to draw.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК ЗА ЛИСТОПАД ц. р.: ШО ЦЕ? Літак. ДИВНИЙ МЛИНОК. Годинник. ЯКІ ЦЕ ПОМІЧНИКИ? Окуляри. НЕЗВИЧАЙНИЙ РАХІВНИК. Годинник. ЯКЕ ЦЕ СТВОРІННЯ? Стіл. ЧИ ВМІСТЕ РАХУВАТИ? У загороді Пен Чек-Пена було 16 криликів і чотири баянти. ЗАГАДКА-ЖАРТ. Хлопець з забрудненим обличчям не пішов помитися, бо, побачивши, що лице його товариша чисте, вирішив, що його лице також чисте.

ПОЯСНЕННЯ ДО ОПОВІДАННЯ „МОЯ КИЦЯ”

(Сторінка 7-ма)

Пояснення-словничок: Закіпчений — почорнілий від диму (smoked); вітальня — кімната для гостей (reception room, sitting room); дибки — на двох задніх ногах; бляшанка — банька з бляхи (tin box, can); соковитий — повний соку (juicy, lush).

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

УЧЕНИЦІ „РІДНОЇ ШКОЛИ” В НЬО ПОРТІ (АВСТРАЛІЯ) НА ТЕЛЕВІЗІЙНІЙ ПРОГРАМІ

Учениці нюпортської „Рідної Школи” ім. Т. Шевченка в Австралії вже двічі виступали на телевізійній програмі в Мельбурні. Вони брали участь у „Веселій програмі”, якою керує улюбленець дітей Геппі Гаймонд. Під час першого виступу вони здобули перше місце танцем „Катерина”.

На світлині зліва направо: Надя Михайлів, Марійка Маців, Марійка Холоднюк, Галя Магур. Посередині керівник програми Геппі Гаймонд.

Від Марка Горбача з Франкфурту над Майном (Німеччина) отримали ми цікавого листа з описом пластового табору. Марко пише:

Дорога „Веселко”! Наш пластовий табір відбувся цього року біля Кенігсдорфу над Ізарою. Він тривав від 27-го липня до 10-го серпня. Взяло в ньому участь 120 дітей.

Ізара — це ріка, що випливає з Альп і вливається в Дунай. Вона не широка, але бистра. Ми купалися в затоках Ізари або в потоці, що вливається в Ізару. Один берег Ізари пісковий. Ростуть на ньому верби. На другому березі каміння.

Цілий день у таборі ми мали зайняття. Перед обідом лекції з географії та історії України, після полудня спів, а потім дозвілля.

Наші таборовики взяли участь у 2-му здви́зі українців Німеччини в Мюнхені. На той здви́г прибуло дуже багато людей, щоб зустрітися з земляками. У програмі був показ фільму про перший такий здви́г у Штутгарті. Після фільму промовляли громадські діячі. Увечері відбувся концерт, у якому взяла участь пластова та сумівська молодь. Діти співали й танцювали народні танці. Твій Марко.

Відповідь Редакції: Дорогий Марку! Дякуємо Тобі за цікавий опис пластового табору. Тішить нас, що українські діти в Німеччині належать до молодечих організацій та беруть участь у громадському житті. Пришли нам світлини з пластового табору та зі здви́гу у Мюнхені. Вітаємо Тебе й Твоїх Друзів!

Ярослав Чапля із Брандфорду, Йоркшир, прислав нам відпис листа, якого він вислав американським школярам у Інкетері. Ось що він написав: Дорогі Учні! Пишу цього листа від усіх дітей української школи Пресвятої Трійці у Брандфорді, Йоркшир, яку ведуть СС. Службениці. Щиро грагулюємо Вам за Ваш труд і пильність у вивченні України. Ми дуже тішилися, коли читали у „Веселці”, скільки Ви знаєте про нашу Україну й які гарні статті написали про наш край та його нарід.

Відповідь Редакції: Дорогий Славку! Учні української школи в Брандфорді добре зробили, що склали подяку своїм американським колегам в Інкетері. Заохочуємо учнів інших українських шкіл, а також окремих наших читачів написати до учнів школи в Інкетері за їх зацікавлення Україною.

ДИВНІ ПТАШКИ

Без крил пташки летіли,
Без ніг на землю сіли.

ЯКІ ЦЕ ГУСИ?

Летять сірі гуси,
Біле пір'я трусять.

ЧУДЕСНІ КОНІ

У мене два коні,	Вода
Два коні —	Тверда,
В розгоні	Вона —
По воді везуть мене.	Кам'яна.

З чужого — В. Д.

НАШИМ СПІВРОБІТНИКАМ, ПЕРЕДПЛАТНИКАМ, ЧИТАЧАМ, ЇХНІМ БАТЬКАМ, УЧИТЕЛЯМ
І ВИХОВНИКАМ, ЩО СВЯТКУЮТЬ РІЗДВО ХРИСТОВЕ ЗА НОВИМ СТИЛЕМ
ВЕСЕЛИХ СВЯТ

— бажає —

В-ВО Й РЕДАКЦІЯ „ВЕСЕЛКИ”

БОГДАН, КОЗАК-ХАРАКТЕРНИК

UKRAINIAN TALE

BOHDAN, KOZAK-SORCERER

ІСТОРИЧНА КАЗКА

РОЗДІЛ XXVIII: „Я ХОЧУ БУТИ ВАШІ!”

CHAPTER XXVIII: “I WANT TO BE WITH YOU!”

Денис і Потап схопилися на ноги, а Богдан дав знак рукою: „Цитьте! Так треба!”

Denys and Potap jumped to their feet, but Bohdan quickly motioned to them, “Quiet! It’s all right!”

— Алез Рох викрав вашу торбу! — крикнув Денис. — Поганець! Зрадник!

“But Rokh has just stolen your bag!” — Denys called out. “Thief! Traitor!”

— Там „гетьманський наказ”, якого гетьман ніколи не писав! — спокійно заявив Богдан, і хлопці зареготали.

“It contains ‘Hetman’s orders’ which the Hetman never wrote,” said Bohdan, and the boys burst into laughter.

По трьох днях блукання Рох добився до табору польського війська.

After three days of wandering Rokh finally reached the Polish army’s camp.

Хоч утомлений і голодний, Рох з гордою втією подав полковникові Богданову торбу.

Tired and hungry, Rokh proudly handed Bohdan’s bag to the colonel.

— Чудово! — вигукнув полковник. — Тут бойовий плян Хмельницького! Роху, ти герой!

“Wonderful!” said the colonel. “Here’s Khmelnytsky’s secret battle plan! Rokh, you’re a hero!”

(Кінець двадцять восьмого розділу)

(End of Chapter XXVIII)